НЕИСЦРПНА СНАГА ЕСЕНЦИЈЕ

Нашироко су позната неуролошка истраживања која сугеришу да човек просечно користи мање од 10 посто својих церебралних капацитета. Наш мозак је орган који практично никада не може бити преоптерећен. Његови потенцијали су укључени у „низ вртлога" чак и код интелектуално најангажованијег човека, а вероватно да Кант, Ајнштајн или неки други врхунски мислиоци, нису могли да уђу ни у „жуту зону" сопствених можданих ротација!

Баш та импресивна енергија наших менталних способности преварила је антропологе да поверују да тај вишак представља некакву компензацију, утешну награду за слабости смртног тела човековог. Да човек није ни брз као зец, да нема зубе као вук, да нема крила као голуб… и да би тако слаб физички пропао без шанси за опстанак – већ је постало опште место. Па ипак, одавно су филозофи почели да емитују сигнале тако што су упућивали на то да човеково тело – његова видљива душа! – не може бити инфериорно у односу на душу (невидљиво тело!). Тако, благословени Спиноза истиче да се божански атрибути, као што су вечност и есенција, садрже у човековом духу, али и у његовом телу.

Резултати истраживања са подручја компаративне антропологије потврђују, ослобођени од спиритуалистичких предрасуда, да човеково тело, грам по грам, представља најспособнији живи организам! Ми смо и физички супериорни у односу на целу планету животиња са сличним димензијама и физиолошком структуром. Може, чак, да се тврди да је човек директно физички супериоран над практично свим сисарима. Један од најпокретљивијих и најиздржљивијих видова паса – поентер – према многим сведочењима може да претрчи и 150 км у току једног ловног дана. Вукови у Канади праћени су радио релејем до 150 км за 24 часа.

Међутим, Тарахумара Индијанци, играјући своју бескрајну маратонску „амок – састављену” игру, претрчавају и 160 – 170 км на дан. Грчки атлетичар Јанис Курос, рекордер у седам екстра дугих тркачких дисциплина, претрчао је фантастичних 286 км за 24 часа! Недостижно и за вука, и за поентера и за најиздржљивијег коња! Ловци из савана и тундри изморе, на чисто индивидуалном трчању, јелене и дивље коње! Народна песма „Стари Вујадин” ни мало не претерује када каже да човекове ноге могу бити брже и од најбржег коњског галопа!

У односу на функционалну флексибилност, човеково тело уопште нема такмаца у животињском свету! Само човек може да „истрчи 30 км, одмах потом да преплива 3 км, и излазећи из воде да се испење на високо стабло” – уверљиво констатује антрополог Халданем. Ти који пливају брже од човека – не могу тако ни да трче, ни да се пењу на дрво; добри „пењачи”, мајмуни, и слабије трче, и слабије пливају; добри тркачи (а једино у спринту и на средњим стазама животиње су надмоћне у односу на човека) слабије пливају и, по правилу, уопште нису способни да се пењу на дрво.

Укратко: наше тело исто је толико савршено и супериорно, као што је евидентно супериоран и наш централни нервни систем: они су, заиста, „рођени једно за друго”!